

Arrest

nr. 248 838 van 9 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat L. LUYTENS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 24 september 2019.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 april 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, G.B.D.A.(...), beschikt over de Salvadoraanse nationaliteit. U bent afkomstig van San Salvador. U ging elf jaar naar school en behaalde het diploma van de middelbare school. Nadien werkte u onder andere als kassamedewerker, ober en verkoper. U bent evangelisch christen.

In El Salvador had u zowel problemen door toedoen van MS (Mara Salvatrucha) als door toedoen van de Bende 18 omdat ze beiden in uw wijk aanwezig waren.

Toen u vijftien was had u een relatie met een meisje wiens neef verantwoordelijke was van de MS in uw wijk. De neef van het meisje stond deze relatie niet toe, waardoor u deze diende te beëindigen.

Sinds uw achttiende spraken leden van de MS u geregeld aan over het feit dat u hen diende te helpen, voornamelijk door het verborgen houden van drugs of wapens. Doorheen de jaren maakte de bende MS aanspraak op uw huis omdat het centraal gelegen was in het gebied. Ze zaten steeds op het dak van uw huis om vandaaruit toezicht te houden.

In 2013 nam u deel aan een vijfdaags scoutskamp. Aan de ingang van het kamp werd u plots overvallen door een bende. U werd gedwongen de conciërge te roepen, maar deze persoon is niet gekomen, waardoor de bende u kon beroven.

In december 2015 werd u nogmaals overvallen vlakbij uw huis toen u zich tussen de colonie San Filipe en Trinidad bevond. Bende 18 was hiervoor verantwoordelijk. U werd door de bende verdacht van spionage en vervolgens geslagen en bestolen van uw documenten. Na dit voorval ging u naar de politie en zij raadden u aan om van simkaart te veranderen en tijdelijk ergens anders te gaan wonen. U bent toen 15 tot 20 dagen ingetrokken bij uw moeder in Sierra Morena in Soyapango.

Halverwege 2018 viel een bendelid Raspa u een laatste keer lastig door te zeggen dat u de bende diende te helpen.

In november 2018 gebood een bendelid van MS u om uw haar te knippen. Indien u geen gehoor zou geven aan hun verzoek, zou de bende u verjagen uit de wijk. Uit schrik voor verdere represailles heeft u hun verzoek ingewilligd.

U verliet El Salvador op 27 december 2018 en kwam aan in België op 28 december 2018. In België verzocht u om internationale bescherming op 17 januari 2019.

In mei 2019 vertrok uw zus K.A.(...) (...) samen met haar echtgenoot ook uit het land omdat ze op het werk werd afgeperst door MS. De bedreigingen vonden plaats in de bus. Ook haar partner werd gevraagd renta (afpersingsgeld) te betalen en indien hij dit niet zou doen, zou de bende hem iets aandoen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw belastingskaart en een uittreksel uit uw strafregister.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van

vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moet worden gewezen op uw verklaringen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken. Gevraagd wat u vreest in geval van terugkeer stelt u er: "De eerste reden is dat er niet genoeg werk is in El Salvador, het is heel moeilijk om werk te vinden zonder aanbevelingen". Vervolgens verwijst u naar de onveiligheid, waarbij u aanhaalt dat u niet vrij van de ene wijk naar de andere kon gaan en zegt u dat u een keer overvallen werd. Van ernstige persoonlijke problemen maakte u geen melding. Heden, op het CGVS, stelt u dat u al jarenlang moest weerstaan aan pogingen van bendes om u te rekruteren. Dat u hiervan ten aanzien van de DVZ geen melding maakte, is zeer opmerkelijk en veelzeggend voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U stelt dat u sinds een leeftijd van achttien regelmatig werd aangesproken door MS om hen te helpen (CGVS, p. 14). Aangezien u stelt dat dit reeds vanaf uw achttiende voorviel, vond dit dus voor de eerste keer plaats omstreeks het jaar 2012. U verliet uw land op 27 december 2018 (CGVS, p. 4). Gevraagd hoe u dan al die tijd omging met die constante druk die de bende uitoefende op uw persoon omdat ze uw hulp wilden, zegt u dat u probeerde niet te laat thuis te komen van school omdat u wist dat ze in de latere uren aanwezig waren (CGVS, p. 14). Ook bleef u uit de buurt van degenen die het u vroegen (CGVS, p. 14). Uit deze verklaringen blijkt dat het kennelijk mogelijk was om de bende jarenlang te ontwijken terwijl u toch in hetzelfde gebied bleef wonen en u zich daar toch nog buitenshuis bewoog. Hieruit moet besloten worden dat de dreiging die volgde uit hun vraag tot medewerking dan ook sterk gerelativeerd dient te worden. Dat u bovendien volgens uw verklaringen reeds sinds het jaar 2012 persoonlijk werd benaderd door MS en dit op regelmatige basis (CGVS, p. 14), terwijl u pas vertrok uit uw land in december 2018, is bevreedend. Immers, indien u zich daadwerkelijk bedreigd voelde, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u reeds eerder het initiatief zou genomen hebben om het land te verlaten, of minstens iets te ondernemen om u veilig te stellen. Dat u daarentegen kennelijk gewoon op dezelfde plaats bleef wonen, naar school bleef gaan etc. (CGVS, p. 5), valt hiermee moeilijk te rijmen.

Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u over dit alles geen melding maakte bij de DVZ (supra - zie verklaringen DVZ punt 5) stelt u dat het eerste interview korter was dan het persoonlijk onderhoud waardoor u er enkel het voornaamste heeft verteld (CGVS, p. 15). U voegt toe dat er toen geen tijd was om in detail te treden zoals dit wel het geval is tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 15). Het CGVS acht het echter bedenkelijk dat u het gebod om de bende hulp te bieden blijkbaar niet beschouwt als een gebeurtenis die belangrijk genoeg was om te vermelden. Immers, logischerwijs kan verwacht worden dat u, indien u hier daadwerkelijk altijd druk van ondervond en hierover heel regelmatig werd aangesproken (CGVS, p. 14), zoals u zelf aangeeft, dit toch zou vermelden in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Dat dit duidelijk niet het geval was, is dan ook een belangrijke vaststelling. Overigens stelt u, gevraagd door het CGVS naar het moment waarop u voor het eerst problemen kreeg met een bepaalde bende, dat uw grootste probleem voorviel in 2015 (CGVS, p. 12).

Ook deze verklaring doet afbreuk aan uw vrees voor de bende MS op basis van hun gebod aan uw adres om hen te helpen.

Verder, wat betreft het incident waarbij u beroofd werd, dienen nog volgende zaken aangehaald te worden. Naar eigen zeggen zou u in 2015 een 'onzichtbare grens' hebben overgestoken toen u iets ging kopen op een plaats waar u niet mocht komen omdat u daar niet woonde (CGVS, p. 12). Hierdoor werd u omsingeld, geslagen en beroofd van uw documenten (CGVS, p. 12). Dit betreft evenwel een incident dat ondertussen vijf jaar geleden plaatsvond en dat te wijten was aan het feit dat u zich toevallig in een foute zone had begeven. Nadien heeft u geen ernstige problemen meer gekend die te wijten waren aan dit voorval, zodat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat dit in geval van terugkeer wél het geval zou zijn. Dit geldt evenzeer voor de overval die plaatsvond op het scoutskamp. Ook betreffende het feit dat u in 2018 uw haar diende te knippen nadat een bendelid u hiertoe verplichtte en u hiermee wil illustreren dat de greep van de bende in de wijk steeds bepalender werd, moet worden gesteld dat dit incident onvoldoende zwaarwichtig is en dat u als gevolg hiervan later (wanneer u deze personen bijvoorbeeld opnieuw tegenkwam op straat) geen problemen meer heeft gekend (CGVS p.13-14).

Het feit dat bendeleden van MS er ooit mee dreigden om uw huis in te nemen omwille van de centrale ligging ervan (CGVS, p. 10), is onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Hierbij dient overigens nog het volgende benadrukt te worden. Gevraagd of de bendeleden nu nog steeds op het dak zitten, stelt u dat dit de laatste maanden niet meer het geval was en dat uw moeder er nu alleen woont (CGVS, p. 14). U zegt dat ze in precies hetzelfde huis woont als het huis waar u voor uw vertrek woonde (CGVS, p. 7). U stelt dat de bende zich nu rustiger houdt aangezien Bende 18 meer en meer gebied van MS inneemt (CGVS, p. 14). Het feit dat uw moeder nu alleen in het huis woont, onderstreept dat de dreiging die momenteel uitgaat van de MS omwille van de gewenste inname van uw huis eerder minimaal is.

Bij uw verklaringen omtrent het feit dat u in geval van terugkeer naar uw land vreest niet te kunnen werken (CGVS, p. 15), dient benadrukt te worden dat dit geenszins gelinkt is aan de Conventie, noch een gegronde vrees op ernstige schade inhoudt waardoor de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden.

U stelt verder dat u bij een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest door criminele bendes te worden gevisieerd omdat de bendes, in geval u zou terugkeren, zouden denken dat u met geld terugkeert (CGVS, p. 15). Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Irland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020, (beschikbaar op [_https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf_](https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf)), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie

van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op [_https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf_](https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin hebt u in concreto aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Immers, aangezien de contacten met de bende MS waarin ze u bedreigden bezwaarlijk als zwaarwichtig kunnen worden beschouwd, zoals hierboven beargumenteerd, kan bijgevolg redelijkerwijs niet verwacht worden dat ze u dusdanig in de gaten houden dat ze uw terugkeer meteen zouden opmerken indien u zich opnieuw in uw regio van herkomst beweegt. Meer nog, gevraagd of de leden van MS nu nog steeds op het dak van uw huis zit, zegt u dat MS momenteel zelf meer ondergedoken leeft (CGVS, p. 14). Ook dit gegeven ondersteunt allerminst dat u effectief problemen zou krijgen bij terugkeer na lange tijd afwezigheid, wel integendeel. Verder laat u na om deze beweerde toekomstige problemen na de terugkeer naar uw land te concretiseren.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf> en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Er dient dan ook vastgesteld te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten, waaronder uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte wijzen niets aan bovenstaande appreciatie daar deze documenten louter uw identiteit ondersteunen. Uw nationaliteit en identiteit worden in deze beslissing niet betwijfeld. Uw belastingskaart ondersteunt enkel het feit dat u belastingen betaalde in uw land, maar is geenszins in staat om uw asielrelaas te ondersteunen. Uit het uittreksel uit uw strafregister, waaruit blijkt dat u een blanco strafblad heeft, blijkt dat u geen strafbare feiten heeft begaan in uw land. De problemen die u doorheen uw verzoek om internationale bescherming naar voren schuift tijdens dit verzoek, kunnen hiermee echter niet gestaafd worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen op 29 april 2020 en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt deze te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal en tracht deze te weerleggen.

Hij argumenteert vooreerst dat het door hem aangevoerde vluchtrelaas wel degelijk valt onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, dit omdat de begrippen “*politieke overtuiging*” en “*sociale groep*” volgens hem ruim moeten worden geïnterpreteerd.

Verzoeker betoogt verder dat de commissaris-generaal te kort door de bocht gaat door zijn problemen rond werkgelegenheid uit te sluiten van de beoordeling. Hij licht toe dat deze problemen immers het resultaat zijn van onderliggende politieke problemen, namelijk het geweld door bendes enerzijds en de straffeloosheid en corruptie tot in alle geledingen van de staatsinstellingen anderzijds.

Verzoeker is de mening toegedaan dat zijn vrees ten onrechte wordt geminimaliseerd. Objectieve bronnen bevestigen hoe gevaarlijk en gewelddadig de samenleving is in El Salvador. Hij herhaalt dat zijn beste vriend door bendes is vermoord.

Ook met de stelling dat hij bij zijn eventuele terugkeer niet zou worden opgemerkt, gaat hij niet akkoord. Hij wijst erop dat hij in het verleden gedurende jaren in het oog werd gehouden. Hij meent dat de informatie de bendes niet ontgaat indien er nieuwe bewoners arriveren of terugkeren in hun wijken waarin zij de volledige controle uitoefenen. Dat de invloedssfeer van de ene of de andere bende kan verschuiven, doet hieraan volgens verzoeker geen afbreuk.

Verzoeker wijst nog op het specifieke risico, gelet op zijn leeftijd. Dit element zou van hem een interessant doelwit maken voor rekrutering.

Hij werpt op dat tevens rekening moet worden gehouden met de socio-economische gevolgen te wijten aan de COVID-19-pandemie.

Tot slot wijst verzoeker op de preciaire veiligheidssituatie in El Salvador.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 6 januari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar de COI Focus "*El Salvador: Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020 en naar de "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van 15 maart 2016.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker verklaart dat hij in El Salvador problemen heeft gekend door toedoen van zowel de Mara Salvatrucha (hierna: MS-13) als de bende Barrio 18 omdat ze beide in zijn wijk aanwezig waren.

4.2. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS, map met documenten).

In de motieven van de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de voorgelegde documenten inhoudelijk werden beoordeeld door de commissaris-generaal.

Zo wordt terecht opgemerkt dat verzoekers paspoort, identiteitskaart en geboorteakte betrekking hebben op zijn identiteit, die hier niet wordt betwist.

Zijn belastingskaart ondersteunt het feit dat hij belastingen betaalde in zijn land, maar bevat verder geen elementen die zijn asielrelaas ondersteunen.

Het uittreksel uit zijn strafregister toont aan dat verzoeker een blanco strafblad heeft en hij dus geen strafbare feiten heeft begaan in zijn land. De problemen die verzoeker doorheen zijn verzoek om internationale bescherming naar voren schuift, kunnen hiermee echter niet worden gestaafd.

Deze beoordeling is pertinent en vindt steun in het administratief dossier. De Raad stelt vast dat verzoeker deze beoordeling niet betwist.

Hoewel verzoeker zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.3. Uit de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar. Hoewel de bendeleden zelf niet meer dan 1% van de Salvadoraanse bevolking uitmaken, hebben deze bendes een aanzienlijke aanhang en impact die hun aantal sterk overstijgt omwille van hun greep op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing op microniveau een veelvoorkomende praktijk waarbij inwoners van een wijk kleine bedragen worden afgeperst. De bendes maken zich schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus "*El Salvador: Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020, p. 6; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 6-9).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen de bendes en personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn; LGBT-personen; inheemse volkeren; personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing; informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes; en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen,

rechters, officieren van justitie en advocaten (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.). Verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen moeten met verhoogde aandacht worden onderzocht.

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald profiel, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend ("*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*"). Het is aan verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om het risico individueel en in concreto aannemelijk te maken.

4.4. De Raad stelt vast dat volgende vaststellingen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de vrees die verzoeker beweert te koesteren omwille van de aanwezigheid van de bendes MS-13 en Barrio 18 in zijn wijk.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn onderhoud op het CGVS dat hij jarenlang moest weerstaan aan pogingen van bende om hem te rekruteren en dat hij twee keer werd overvallen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 24 september 2019, p. 10, 14). Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) maakte verzoeker echter nergens melding van ernstige persoonlijke problemen. Hij stelde allereerst dat het heel moeilijk is om werk te vinden om vervolgens te verwijzen naar de onveiligheid, waarbij hij aanhaalde dat hij niet vrij van de ene wijk naar de andere kon gaan en dat hij één keer werd overvallen. Dat verzoeker tijdens zijn eerste interview bij de DVZ nergens de jarenlange pogingen tot rekrutering door MS-13 vermeldde én hij bovendien slechts gewag maakte van één overval, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze verklaringen, minstens de ernst ervan. Verzoeker beschouwt het gebod om de bende hulp te bieden immers blijkbaar niet als een gebeurtenis die belangrijk genoeg was om te vermelden. Indien verzoeker hier daadwerkelijk altijd druk van ondervond en hierover heel regelmatig werd aangesproken (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 24 september 2019, p. 14), mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij dit reeds bij het eerste interview vermeldde.

Het betoog dat het logisch is dat hij verwijst naar problemen rondom werkgelegenheid omdat dit domein van het maatschappelijk leven voor hem, als 25-jarige jongeman, cruciaal is, is weinig ernstig en doet hieraan geen afbreuk.

De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt evenmin enige verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheid en lacune. De Raad wijst erop dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht te geven van alle elementen of feiten, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij coherente verklaringen aflegt en een dermate essentieel element als de pogingen tot rekrutering bij MS-13, in het vervolgingsrelaas zou vermelden.

Ook volgende vaststellingen wijzen erop dat verzoekers vrees voor MS sterk moet worden gerelativeerd. De commissaris-generaal motiveert terdege: "*U stelt dat u sinds een leeftijd van achttien regelmatig werd aangesproken door MS om hen te helpen (CGVS, p. 14). Aangezien u stelt dat dit reeds vanaf uw achttiende voorviel, vond dit dus voor de eerste keer plaats omstreeks het jaar 2012. U verliet uw land op 27 december 2018 (CGVS, p. 4). Gevraagd hoe u dan al die tijd omging met die constante druk die de bende uitoefende op uw persoon omdat ze uw hulp wilden, zegt u dat u probeerde niet te laat thuis te komen van school omdat u wist dat ze in de latere uren aanwezig waren (CGVS, p. 14). Ook bleef u uit de buurt van degenen die het u vroegen (CGVS, p. 14). Uit deze verklaringen blijkt dat het kennelijk mogelijk was om de bende jarenlang te ontwijken terwijl u toch in*

hetzelfde gebied bleef wonen en u zich daar toch nog buitenshuis bewoog. Hieruit moet besloten worden dat de dreiging die volgde uit hun vraag tot medewerking dan ook sterk gerelativeerd dient te worden.” Door louter eerder gedane verklaringen te herhalen en de gedane bevindingen tegen te spreken en te bekritisieren, brengt verzoeker geen ernstige argumenten noch concrete elementen bij ter weerlegging ervan. Bovendien stelde verzoeker tijdens zijn onderhoud, wanneer hem werd gevraagd naar het moment waarop hij voor het eerst problemen kreeg met een bepaalde bende, dat zijn grootste probleem voorviel in 2015 (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 24 september 2019, p. 12). Ook deze verklaring doet afbreuk aan zijn vrees voor MS-13 omwille van hun jarenlange en regelmatige geboden om hen te helpen.

Daarbij komt nog dat verzoeker, die volgens zijn verklaringen reeds sinds het jaar 2012 persoonlijk werd benaderd door MS en dit op regelmatige basis, pas uit zijn land vertrok in december 2018. Dergelijke houding stemt niet overeen met de door verzoeker beweerde vrees voor vervolging. Immers, indien verzoeker zich daadwerkelijk bedreigd voelde, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij reeds eerder het initiatief zou hebben genomen om het land te verlaten, of minstens iets te ondernemen om zich veilig te stellen. Dat hij daarentegen kennelijk gewoon op dezelfde plaats bleef wonen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 24 september 2019, p. 5), valt hiermee moeilijk te rijmen.

Verder dient opgemerkt dat de door verzoeker aangehaalde incidenten, met name de twee berovingen, de verplichting zijn haar te knippen en het dreigement van MS-13 om zijn huis in te nemen omwille van de centrale ligging ervan, niet langer actueel of onvoldoende zwaarwichtig zijn en verzoeker als gevolg hiervan geen verdere problemen meer heeft gekend. De commissaris-generaal duidt op goede gronden aan: *“Naar eigen zeggen zou u in 2015 een ‘onzichtbare grens’ hebben overgestoken toen u iets ging kopen op een plaats waar u niet mocht komen omdat u daar niet woonde (CGVS, p. 12). Hierdoor werd u omsingeld, geslagen en beroofd van uw documenten (CGVS, p. 12). Dit betreft evenwel een incident dat ondertussen vijf jaar geleden plaatsvond en dat te wijten was aan het feit dat u zich toevallig in een foute zone had begeven. Nadien heeft u geen ernstige problemen meer gekend die te wijten waren aan dit voorval, zodat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat dit in geval van terugkeer wél het geval zou zijn. Dit geldt evenzeer voor de overval die plaatsvond op het scoutskamp. Ook betreffende het feit dat u in 2018 uw haar diende te knippen nadat een bendelid u hiertoe verplichtte en u hiermee wil illustreren dat de greep van de bende in de wijk steeds bepalender werd, moet worden gesteld dat dit incident onvoldoende zwaarwichtig is en dat u als gevolg hiervan later (wanneer u deze personen bijvoorbeeld opnieuw tegenkwam op straat) geen problemen meer heeft gekend (CGVS p.13-14).*

Het feit dat bendeleden van MS er ooit mee dreigden om uw huis in te nemen omwille van de centrale ligging ervan (CGVS, p. 10), is onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Hierbij dient overigens nog het volgende benadrukt te worden. Gevraagd of de bendeleden nu nog steeds op het dak zitten, stelt u dat dit de laatste maanden niet meer het geval was en dat uw moeder er nu alleen woont (CGVS, p. 14). U zegt dat ze in precies hetzelfde huis woont als het huis waar u voor uw vertrek woonde (CGVS, p. 7). U stelt dat de bende zich nu rustiger houdt aangezien Bende 18 meer en meer gebied van MS inneemt (CGVS, p. 14). Het feit dat uw moeder nu alleen in het huis woont, onderstreept dat de dreiging die momenteel uitgaat van de MS omwille van de gewenste inname van uw huis eerder minimaal is.” Verzoeker slaagt er niet in voorgaande pertinente vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Hij komt in zijn verzoekschrift in wezen niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het poneren van een vrees voor vervolging, wat echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

Alles in acht genomen, besluit de Raad dat de aangehaalde bedreigingen en problemen in de aangegeven omstandigheden niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om er een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, uit af te leiden. Verzoekers betoog dat zijn vrees, op basis van de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’, wél valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is in deze omstandigheden dan ook niet dienstig.

De loutere verwijzing naar informatie omtrent de criminele activiteiten gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen en bendes in El Salvador, is algemeen van aard en volstaat niet om een individueel en objectief risico vast te stellen. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft nu hij niet verder komt dan het poneren van het lopen van een dergelijk risico en het volharden in zijn verklaringen betreffende de bedreigingen die hij zou hebben ervaren.

Het louter wijzen op zijn leeftijd, die zou maken dat zijn profiel bijzonder interessant is voor rekrutering, volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd, vervolgd of gevisieerd. De beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade is immers afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden. Verzoeker moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Uit wat voorafgaat is gebleken dat verzoeker hier niet in slaagt.

4.5. Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker er niet in slaagt om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade. Verzoekers betoog dat zijn vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging', wél valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is in deze omstandigheden dan ook niet dienstig.

4.6. Waar verzoeker de socio-economische situatie in El Salvador aankaart en zijn moeilijkheden er werk te vinden, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat "vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)"

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de socio-economische en humanitaire situatie in El Salvador werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, maar eerder het gevolg is van economische oorzaken en factoren.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op "*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Uit zijn verklaringen blijkt bovendien dat hij het diploma van de middelbare school behaalde en hij na zijn studies onder andere werkte als kassamedewerker, ober en verkoper (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 24 september 2019, p. 6). De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat hij afstand diende te doen van een eerdere sollicitatie wegens de connecties van de handelaar met de bendes in de wijk, is niet meer dan een loutere bewering. In de mate dat verzoeker zich de vraag stelt of hij aldaar in de mogelijkheid zal zijn om een job te vinden, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat verzoeker als Salvadoraan geen werk zou mogen uitoefenen in El Salvador. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en van verzoekers inspanningen.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar El Salvador, zal terechtkomen in een menssonwaardige situatie als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in El Salvador, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). In zoverre verzoeker een onmenselijke of vernederende behandeling aanhaalt doordat hij in het geval van een terugkeer naar zijn land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, wijst de Raad erop dat dit vreemd is aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Verzoeker toont verder niet aan dat hij ten gevolge van de COVID-19-pandemie in El Salvador geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden onttrokken of geweigerd.

4.7. Verzoeker betoogt nog dat hij bij terugkeer naar El Salvador een bijzonder risico loopt om door bendes te worden geïdoleerd omwille van zijn verblijf in het buitenland waardoor hij als welvarend kan worden beschouwd en omwille van het feit dat hij reeds eerder werd bedreigd.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen, waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*".

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de aangehaalde bedreigingen door MS niet geloofwaardig, minstens niet ernstig en zwaarwichtig genoeg om er een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, uit af te leiden. Gevraagd of de leden van MS nog steeds op het dak van zijn huis zitten, stelt hij dat dit de

laatste maanden niet meer het geval is en MS momenteel zelf meer ondergedoken leeft (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 24 september 2019, p. 14). Behalve dat verzoeker in 2015 eenmalig werd overvallen door bendeleden van de Barrio 18, haalde hij geen verdere problemen aan met deze bende. Hieruit blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stond, evenmin zijn daartoe andere indicaties. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar El Salvador enig verhoogd risico loopt om te worden gevisieerd door bendeleden.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

4.8. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar El Salvador zou worden vervolgd of gevisieerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan

crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR: *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus Situation Sécuritaire, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES